

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: F. H., narozený, státní příslušnost, t. č. bytem

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, poštovní příhrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2019, č. j. OAM-1036/ZA-ZA11-ZA17-2018

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna tlumočnice PhDr. Mgr. Libuše Kalngové, Ph.D. ve výši 1.050 Kč bude vyplacena do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovaným, označené v záhlaví tohoto rozsudku. Uvedl, že si podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Napadeným rozhodnutím žalovaného však žádosti žalobce podle § 12, § 13, § 14 ani § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) nebylo vyhověno.

2. S uvedeným rozhodnutím žalobce nesouhlasí, neboť se domnívá, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany jako jeho účastník zkrácen na svých právech, rozhodnutí proto napadá v celém rozsahu.
3. Má za to, že správní orgán svým rozhodnutím porušil ust. § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu, § 23c zákona o azylu. Dále porušil žalovaný ust. § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, kdy správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé. Žalovaný dále porušil ust. § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušil také § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Žalovaný pak porušil také ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění rozhodnutí neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu.
4. Žalobce zejména nesouhlasí se závěrem žalovaného, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma dle §§ 12 a 14a zákona o azylu, přičemž má za to, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Z nedostatečně, resp. nesprávně zjištěného stavu věci pak vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Zároveň se správní orgán odchýlil od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí vzniku vážné újmy.
5. Žalobce má za to, že mu má být udělena mezinárodní ochrana a že toto prokázal svou věrohodnou výpovědí. Žalobce je původem z Zde se zapletl do milostného vztahu s vdanou ženou, jejíž manžel byl v té době ve výkonu trestu odnětí svobody. Ten se to však dozvěděl a slíbil, že se žalobci pomstí. Žalobce se z toho důvodu bojí o svůj život, dle jeho názoru by buď musel daného muže sám zabít, nebo se tento pokusí zabít jeho. Policie v zemi původu ho nemůže ochránit. Aby se vyhnul tomu, že bude obětí tohoto „zločinu ze cti“, utekl ze země. Stejně informace má i o bývalé milence, se kterou však nadále neudrží styky. Z těchto důvodů se domnívá, že mu náleží mezinárodní ochrana, a to ve formě azylu pro důvodný strach z pronásledování na základě příslušnosti k sociální skupině osob ohrožených konflikty ze cti, popř. ve formě doplňkové ochrany.
6. Žalobce je toho názoru, že v řízení popisované důvody dosáhly intenzity pronásledování, popř. vážné újmy. Žalovaný neidentifikoval, že žalobce a jeho rodina jsou ohroženi tzv. konfliktem ze cti, resp. krevní mstou. Na celou situaci nazírá žalovaný optikou českého kulturního prostředí, kde by se problém skutečně dal popsat jako „reakce na manželské zhrzení“. V prostředí muslimského však panuje zcela jiná kulturně sociální realita, podobné prohřešky proti

společenským normám jsou vnímány mnohem vážněji, proto problémy žalobce pojmově spadají do zcela jiné kategorie, a to právě do kategorie zločinů ze cti a krevní msty.

7. Žalovaný tak pochybil, když chybně identifikoval důvody, pro které žalobce o mezinárodní ochranu žádal. Je přitom zcela zřejmé, že správná detekce důvodů pro podání žádosti z výpovědi žadatele je naprosto zásadním předpokladem pro zjištění skutkového stavu v souladu s ust. 3 správního řádu, odůvodnění rozhodnutí dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu a zejména posouzení, zda v daném případě existují či neexistují důvody pro udělení mezinárodní ochrany, tedy pro vydání zákonného a věcně správného rozhodnutí. Žalovaný těmto požadavkům zjevně nedostál, čímž porušil výše uvedená ustanovení zákona a zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobce poukázal na to, že skutečnost, že se krevní msta a zločiny ze cti v Ázerbájdžánu skutečně vyskytují, dokládají četné zprávy o zemi původu, včetně přiložené zprávy švédského úřadu pro migraci.
8. Napadené rozhodnutí také v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu není dostatečně odůvodněno, není odůvodněno, proč dle názoru žalovaného nemá žalobce odůvodněný strach z pronásledování k této sociální skupině, když znaky toho, že by býti mohl, jsou v jeho výpovědi zcela jasně přítomny. Dodal, že v jeho případě je krevní mstou ohrožena více mužská část rodiny, proto z uprchl přednostně i jeho syn. Jeho manželka a dcera ve vlasti zůstávají, nicméně nežijí doma, schovávají se příbuzných nebo u známých. Žalobce dále nově uvádí, že dotyčný muž, ze kterého má žalobce obavy, ho již hledal u něj doma (informaci získal od sousedů) a u jeho kamaráda, přičemž vždy přišel se skupinou jiných mužů.
9. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce má odůvodněný strach z pronásledování pro příslušnost k sociální skupině, přičemž napadené rozhodnutí je v tomto ohledu věcně nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné.
10. Pokud jde o údajnou možnost využití vnitřní ochrany nebo vnitřního přesídlení, ta pak zůstala v rovině nepřezkoumatelného tvrzení žalovaného.
11. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4Azs 169/2006-47 ze dne 12. 3. 2007: *„Ze své konstantní judikatury Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“*
12. Odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6Azs 74/2009-51, dle kterého: *„mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu, usilovat o ochranu v zemi původu k tomu, aby mohla být považována podmínka nemožnosti ochrany vlastní země za splněnou. V situaci, kdy stěžovatelka v průběhu řízení tvrdila, že jí vlastní země nebyla schopna či ochotna ochranu poskytnout, i kdyby o ni požádala, bylo namístě, aby správní orgán*

toto její tvrzení zvažil a případně vyvrátil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, tedy relevantních informací a zpráv o zemi původu.“

13. Obdobně i v rozsudku ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 4Azs 146/2006, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„jako důvod pro neudělení azylu nemůže obstát argument, že žadatel o azyl v zemi původu tyto orgány nepožádal o pomoc a nevycherpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv právní řád jeho domovského státu poskytuje“*. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1Azs 40/2007 platí, že *„Tvrdí-li žadatel o udělení azylu ve správním řízení, že nemá faktickou možnost bez jisté újmy obrátit se o pomoc na příslušné orgány v zemi svého původu, musí správní orgán zaměřit dokazování i tímto směrem, neboť z pohledu splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, jde o zjištění podstatné; správní orgán v takovém případě zejména žadatele vyzve, aby svá tvrzení konkretizoval, předložil o nich důkazy či konkrétně označil možnost jejich obstarání. Zároveň je povinen subjektivním informacím podaným žadatelem „nastavit zrcadlo“, pokud možno co nejpodrobněji, avšak v relaci s tvrzeními žadatele, zjištěnými informacemi o objektivním stavu v zemi původu získanými např. i od nevládních organizací. V případech tvrzení nemožnosti či bezvýchodnosti uplatnění přezkumných postupů instančně vyššími či nezávislými orgány, pak nestačí pouze shromáždění údajů o právním systému nebo struktuře organizace veřejné moci v konkrétní zemi původu bez související informace o účinnosti aplikace záruk zákonnosti. Opravné prostředky či možnost obracet se o ochranu práv na orgán veřejné moci jsou totiž obvykle zakotveny i v právních řádech zemí s nedemokratickým, autoritářským či totalitním režimem, porušujících lidská práva a svobody. Nepostupuje-li správní orgán takovým způsobem a žádost o udělení azylu zamítne s odůvodněním, že žadatel se na orgány v zemi svého původu přesto měl obrátit, trpí takové rozhodnutí nedostatkem důvodů.*
14. Z uvedené judikatury vyplývá, že pro účely posouzení existence možnosti využití ochrany vlastního státu před nestátními původci pronásledování nestačí, pokud se žalovaný zabývá pouze tím, jak vypadá systém poskytování ochrany před kriminálním jednáním v dané zemi. Stejně je naopak posouzení otázky, jak tento systém funguje v praxi a zejména, zda samotný žadatel mohl spoléhat na to, že jemu konkrétně by zabezpečil účinnou ochranu před pronásledováním. Ukáže-li se, že tento systém jeví určité nedostatky, měl by se dále žalovaný zabývat tím, zda bylo po žadateli rozumné požadovat, aby ochranu tohoto systému nějakým způsobem vyhledal dříve, než se rozhodl z vlasti uprchnout. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí omezil pouze na konstatování, že ochrana je v zemi původu formálně dostupná, avšak nijak neposoudil, zda obecně bývá poskytována efektivně a zda by skutečně byla poskytnuta i žalobci v jeho konkrétní situaci. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.
15. Pokud jde o údajné tvrzení žalobce, že by se mohl eventuálně obrátit na policii v zemi původu, pak k tomu žalobce uvádí, že takto jeho tvrzení neznělo. Pokud je skutečně v protokolu o pohovoru uvedeno způsobem, jakým ho žalovaný přenesl do napadeného rozhodnutí, pak se jedná zřejmě o chybu v tlumočení nebo

v komunikaci mezi žalobcem a správním orgánem. Žalobce chtěl vyjádřit myšlenku, že kdyby se na policii v zemi původu mohl obrátit, pak by tak zcela jistě učinil a neutíkal by ze země pryč. Žalobce tak nesouhlasí s tvrzením správního orgánu o tom, že je v jeho zemi dostupná vnitřní ochrana a toto tvrzení považuje za nesprávné a nedostatečně odůvodněné.

16. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4Azs 99/2007-93 platí, že: *„Otázka hodnocení podmínek vnitřní ochrany již byla řešena také judikatorně, nikoliv však českými správními soudy. Evropský soud pro lidská práva ve věci S. S. v. mimo jiné konstatoval, že podmínkou pro to, aby bylo možné spoléhat na vnitřní ochranu, je splnění určitých záruk: osoba která má být vyhoštěna, musí být schopna do cílové oblasti odcestovat, musí jí být do této lokality umožněn přístup (tj. přijetí do cílové oblasti nesmí být např. omezeno jen na osoby, které patří ke stejnému klanu) a musí být schopna se v dané lokalitě usadit“. Nejvyšší správní soud konstatuje, že při hodnocení možnosti vnitřní ochrany je třeba se zabývat především dostupností vnitřní ochrany, kdy vnitřní ochrana nesmí být ať už fakticky (lze stěží požadovat po starém člověku, který celý život žil v jedné vesnici, aby se v zemi původu s nestabilní situací zmítané ozbrojenými konflikty přesunul do naprosto cizího prostředí vzdáleného stovky kilometrů), či právně pouze teoretická. Cestu za vnitřní ochranou nesmí vylučovat poměry panující v zemi původu (osoba hledající vnitřní ochranu nesmí být vystavena nepřiměřenému riziku). Dále je potřeba hodnotit účinnost vnitřní ochrany, tedy zda se žadateli o udělení mezinárodní ochrany podaří původcům pronásledování definitivně uniknout takovým způsobem, aby bylo vyloučeno riziko opětovného pronásledování, a postavení žadatele i po jeho přesunu musí splňovat určité minimální standardy z pohledu základních lidských práv, která musí být pro stěžovatele zajištěna, a rovněž nesmí dojít k extrémnímu zhoršení jeho sociálního a ekonomického postavení, přičemž určité nepohodlí je akceptovatelné. Je tedy třeba zvážit bezpečnost žadatele, respektování základních lidských práv v místě vnitřní ochrany, jeho osobní situaci, rodinné vazby a také ekonomické poměry. Lze shrnout, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit celou řadu kritérií, především realnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení.*
17. Doporučení UNHCR se následně zabývá ekonomickým přežitím (bod 29 a 30) a konstatuje, že jestliže bude situace taková, že žadatel nebude mít možnost vydělat si na živobytí, získat ubytování, nebo pokud mu nebude moci být poskytnuta lékařská péče nebo pokud je lékařská péče zcela nedostatečná, nemůže být vnitřní přesídlení považováno za rozumnou (použitelnou) alternativu. Bylo by nepřiměřené, mj. z pohledu lidských práv, po žadateli očekávat, aby se přemístil a žil v bídě (krajní nouzi) nebo žil na úrovni pod životním minimem.
18. Pokud by například žadatel byl bez rodinných vazeb a bez neformální sociální sítě, přemísťování nebude připadat v úvahu, ledaže by žadatel nebyl ani jinak schopen vést vcelku běžný život na vyšší úrovni, než je úroveň životního minima“.
19. Závěry žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení žalobce jsou nesprávné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vůbec nezkoumal faktory uvedené v citovaném rozsudku. Suché konstatování žalovaného, že žalobce může vnitřní

ochrany, resp. vnitřního přesídlení využít, rozhodně nesplňuje standardy přezkoumatelnosti takové úvahy ve smyslu výše citované judikatury. Žalobce navíc správnímu orgánu vysvětlil, proč vnitřního přesídlení nemůže využít, což žalovaný nevzal vůbec v úvahu.

20. Žalobce považuje závěr žalovaného o nesplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany za nesprávný a nepřezkoumatelný, neboť žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci a tento svůj závěr nedostatečně odůvodnil a navrhol proto, aby krajský soud vydal rozsudek, jímž rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2019 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
21. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s § 28 odst. 1 zákona o azylu a v průběhu správního řízení nejprve posuzoval žalobcem tvrzené důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14 zákona o azylu. Při posuzování této žádosti vycházel především z výpovědi žalobce a z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu, které si pro dané správní řízení opatřil (veškeré informace jsou součástí správního spisu). V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána možnost se ke zdrojům informací a způsobu jejich využití vyjádřit. Žalobce však neuvedl žádné skutečnosti nebo nové informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu při posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
22. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce o vlastní život v důsledku vyhrožování ze strany manžela své bývalé milenky. Žalobce po ukončení vztahu vycestoval do ČR, protože zde žije jeho starší dcera s manželem. Pro tyto účely si obstaral italské vízum, které pro vyřízení bylo méně obtížné než zajištění českého víza. Správní orgán nedospěl k závěru, že by žalobci hrozilo pronásledování ve smyslu § 12 nebo, že by byl vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Dané jednání vyhrožování smrtí ze strany podvedeného manžela není pronásledování, ale jen reakcí na zjištěnou nevěru. Pokud je původcem pronásledování soukromá osoba, je možné hovořit o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, jen za předpokladu, že lze prokázat, že stát či jiná veřejná moc kontrolující stát není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním (viz rozsudek NSS č. j. 6Azs 8/2003 ze dne 11. 3. 2004). Správní orgán konstatuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem zcela výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však ochranu před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
23. Žalovaný se rovněž zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce. Ze zjištění správního orgánu v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z jeho rodinných příslušníků ve smyslu § 13 zákona o azylu a nejsou proto splněny důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem

ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a posouzení informačních pramenů, nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

24. Žalovaný se nedomnívá, že by při svém postupu porušil ustanovení zákona o azylu či správního řádu a nedomnívá se, že by bylo napadené rozhodnutí nezákonné, nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Odkázal na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí, kde jsou podrobně popsány důvody pro neudělení mezinárodní ochrany podle příslušných ustanovení zákona o azylu. S tímto rozhodnutím žalovaný souhlasí a plně na ně odkazuje.
25. Ze shora uvedených důvodů navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
26. Pokud jde o napadené rozhodnutí vydané dne 11. 11. 2019, žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodl tak, že mezinárodní ochrana žalobci se podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
27. Z odůvodnění vyplynulo, že dne 5. 12. 2018 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a dne 10. 12. poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a sdělil, že nikdy neužil žádná jiná jména, narodil se v městě na území Národnosti je, je vyznáním muslim a nemá žádné politické přesvědčení. Je ženatý a má tři dospělé děti. Naposledy ve vlasti žil ve městě Z vlasti vycestoval do ČR, disponoval italským vízem platným do 18. 12. 2018. Zdravotně je v pořádku. K důvodům, které ho vedou k podání jeho žádosti, sdělil, že pracoval jako kuchař v jedné restauraci a zapletl se tam se stejně starou ženou do milostného vztahu. Nedávno se to dozvěděl její manžel, který byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce má kvůli této příčině strach o svůj život. Dále vyplynulo z odůvodnění napadeného rozhodnutí, že 10. 12. 2018 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V jeho průběhu žalobce uvedl, že si vyřídil italské vízum, neboť zajistit si české vízum je obtížné. Do ČR směřoval, protože zde žije starší dcera se svým manželem. Do si nepřeje být z ČR transferován v rámci dublinského systému, neboť jeho dcera žije zde.
28. Dne 8. 8. 2019 byl s žalobcem proveden doplňující pohovor, v jehož průběhu uvedl, že měl zhruba dva roky před svým příjezdem do ČR poměr se ženou, o které si myslel, že je svobodná. Její manžel byl ve vězení a slíbil, že se po svém propuštění žadateli pomstí. Její muž se o poměru dozvěděl tak, že si bratr od oné přítelkyně náhodně přečetl jejich korespondenci v mobilu. Žadatelova manželka o tom poměru stále nic neví. O okolnostech výše zmíněných výhrůžek mu řekla partnerka. Po této zkušenosti s ní ukončil veškeré styky. Neví, co s ní nyní je, vymazal si ji i z telefonu. Naposledy mu řekla, že se chystá utéci do, to bylo

v listopadu 2018. Žadatelova manželka žije v ve městě Syn žadatele byl v minulosti pro nelegální pobyt vyhoštěn z Dotyčný nikdy v minulosti neměl problémy s bezpečnostními složkami. Nechce se potkat s manželem své bývalé milenky, aby nebyl zabit. Je to pro něj za A) nebo za B), buď zabije on jeho, nebo opačně. Jiné řešení tohoto manželského trojúhelníku by viděl v tom, že by s tím mohl jít na policii. Ve vlasti pracoval jako kuchař, pracoval tak i v a na S rodinou si do vlasti pravidelně telefonuje. Pokud jde o jeho dceru, která žije v ČR, ta si zde žádala o mezinárodní ochranu, nebyla jí však udělena. O důvodech, proč zde žádá dcera s manželem o mezinárodní ochranu, nic neví. Ke svým slovům žadatel nedoložil žádné dokumenty, doklady či jiné materiály, které by stvrdily co do obsahu jeho výpověď.

29. V odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z výhrůžek ohledně nemanželského milostného poměru.
30. Dále uvedeno, že správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Konkrétně vycházel z Informace OAMP: – Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav červen 2019 ze dne 18. června 2019; Zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) „Údaje o zemi,“ 2018; Informace MZV ČR č. j. 12141-6/2019-LTPT ze dne 23. 7. 2019 (veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu.
31. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
32. Po posouzení výše uvedených tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.
33. Správní orgán konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje.
34. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti

k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

35. Správní orgán uvedl, že po provedeném řízení nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
36. Žalobce hovoří o mileneckém trojúhelníku, ve kterém navázal poměr s vdanou ženou, jejíž muž byl ve výkonu trestu. Poté, co se k němu doneslo, že mu manžel dotyčné vyhrožuje smrtí, až se navrátí z vězení, rozhodl se onen vztah naprosto ukončit a vycestovat do ČR. Obstaral si pro tyto účely italské vízum. Z vlasti vycestoval, protože se nechce dostat do žádného konfliktu s oním propuštěním mužem. Na otázku, zdali vidí i jiná řešení jeho situace, než je azylová žádost v ČR, uvedl, že by se snad mohl obrátit na policii v jeho vlasti. K udávanému žalovaný připojuje, že s tímto názorem koresponduje a dotyčný má nyní k dispozici vhodnější prostředky, jak řešit svoji situaci, než je azylová žádost na území ČR. Pokud je dotyčnému vyhrožováno stran problémů okolo milostného trojúhelníku, má se s těmito výhružkami obrátit na bezpečnostní složky jeho vlasti, aby sjednaly nápravu. Dané jednání dále není pronásledováním, ale jen reakcí na manželské zhrzení. Správní orgán především v této souvislosti poukázal na skutečnost, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, musí být v souladu s ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem. Původcem pronásledování sice může být i soukromá osoba, to však jen za předpokladu, že lze prokázat, že stát či jiná veřejná moc kontrolující stát není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. V tomto správní orgán odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6Azs 8/2003 ze dne 11. 3. 2004, ve kterém mj. konstatoval: „*Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně*“. Rovněž skutečnost, že v některé zemi existuje ne zcela demokratický režim, zákony jsou zneužívány k prospěchu některých osob, které v mnoha případech pošlapávají lidská práva (viz – Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav červen 2019, ze dne 18. 6. 2019; Zpráva IOM „Údaje o zemi“ 2018; Informace MZV ČR ze dne 23. 7. 2019), však neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Pouhá skutečnost, že pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.

37. Správní orgán konstatuje v rozhodnutí, že v případě žalobce neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl dle tohoto zákonného ustanovení se neuděluje.
38. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a), b) zákona o azylu.
39. Žalobce nesplňuje ani podmínky ust. § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny), neboť z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR a ani ze zjištění správního orgánu učiněného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu ust. § 13 zákona o azylu.
40. Dále v rozhodnutí citováno ust. § 14 zákona o azylu, kdy podle tohoto zákonného ustanovení, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
41. Správní orgán se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Konstatoval předně, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou a práce schopnou osobou, která se dokáže postarat sama o sebe a vydělat si na své živobytí práci. Stejně tak nepodstupuje žádný typ speciální léčby, která by byla výhradně vázána na území ČR. Nad rámec výše uvedeného správní orgán uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal a připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit (např. v případech vážných zdravotních onemocnění). V případě žadatele však na základě všeho výše uvedeného správní orgán takové skutečnosti neshledal, proto konstatoval, že nezjistil v případě žalobce zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu dle § 14 a azyl se dle tohoto zákonného ustanovení neuděluje.
42. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda žadatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak mu je uloženo ust. § 28 zákona o azylu.
43. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu (tyto informace již soud vyjmenoval a podklady jsou založeny ve správním spise).

44. Dne 14. 10. 2019 byla žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Této možnosti žalobce využil a uvedl, že žádné materiály k doložení nemá ani se k předloženým věcem nechce nijak vyjadřovat. V poslední době je v Baku nebezpečno a lidé, kteří se zajímají o něj, se také zajímají o jeho syna.
45. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
46. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
47. Žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložení nebo vykonání trestu smrti. V byl ostatně trest smrti zrušen a tamní zákony neumožňují udělit trest smrti za jakýkoliv trestný čin.
48. Správní orgán konstatuje, že dotyčnému v jeho vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu.
49. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně,

jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Dle názoru žalovaného totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde je takové nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které dosud nelze dopředu předjímat. Stran jeho mimomanželského vztahu se správní orgán odkazuje na svoji argumentaci výše, která je plně přílehlavá i zde. Dotyčný má ve své dispozici efektivnější a předně mnohem adekvátnější prostředky své ochrany před zhrzeným manželem, nežli je žádost o mezinárodní ochranu v ČR. Může se obrátit na bezpečnostní a správní složky jeho vlasti, soudy, státní zastupitelství či policii, aby mu celou věc pomohly zahladit.

50. Po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by výše jmenovanému žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
51. Dále se správní orgán, jak uvedl, zabýval situací žadatele po jeho návratu do vlasti, na základě informací o bezpečnostní a politické situaci v Na základě informace IOM (....., Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2018 ze dne 28. 3. 2019) lze konstatovat, že pokud bude jmenovaný dbát na řádný stav osobních dokladů, jeho situace se nebude lišit od ostatních obyvatel v oblasti zdravotní péče, přístupu na pracovní trh, přístup na trh s bydlením, sociální péče i vzdělání. Správní orgán v případě žalobce posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřně ozbrojeného konfliktu. Podle informace OAMP v letech 2015 a 2016 došlo k několika ozbrojeným střetům mezi arménskými a ázerbájdžánskými vojáky v souvislosti se sporným územím Tato situace měla ale pouze lokální dopad a propukla v rozsahu několika dnů. Samotného žadatele se pak vůbec netýká, neboť tento před odjezdem trvale žil v hlavním městě On sám pak v tomto ohledu rovněž nic nezmínil.
52. Z výše uvedených informačních zdrojů jako i veřejně dostupných informací je správnímu orgánu známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
53. Případné vycestování žadatele o mezinárodní ochranu po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených samotným žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

54. Správní orgán ve věci rozhodující tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že výše jmenovaný žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje.
55. Žalobce nesplňuje ani podmínky ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu, neboť ze zjištění učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu.
56. Krajský soud v Brně konstatuje, že pro vydání rozhodnutí měl správní orgán, tj. žalovaný, dostatek podkladů, které se nachází v připojeném správním spise, když žalovaný vycházel zejména ze skutečností, které uvedl samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany v Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 10. 12. 2018, dále ze skutečností, které jsou uvedeny v protokolu o Pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany rovněž ze dne 10. 12. 2018 a z Protokolu o doplňujícím pohovoru ze dne 8. 8. 2019 a dále z informací o bezpečnostní a politické situaci v, když s těmito poklady byl žalobce před vydáním rozhodnutí seznámen, seznámen byl i se zdroji, z nichž byly získány.
57. Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na 17. 6. 2020, kdy žalobce u tohoto jednání uvedl, že jediným důvodem, proč odjel z do České republiky, byla skutečnost, že v určitou dobu udržoval milostný poměr se svou spolupracovnicí. V té době měl za to, že se jedná o rozvedenou ženu, později vyšlo najevo, že je vdaná a její manžel je ve výkonu trestu. Manžel uvedené ženy se o této známosti dozvěděl a začal žalobci vyhrožovat zabitím. Jedná se tzv. krevní mstu. Z toho dostal žalobce strach, tedy z toho, že by ho mohl zabít, a proto odjel do ČR. V je ženatý (stále), v současné době tam žije jeho manželka a jedna dcera. Žalobce má celkem tři děti. Manželka nyní bydlí u svého bratra, do společného bydliště se chodí pouze podívat, protože je přece jenom bezpečnější, když nebude žít sama, i když krevní msta v se týká mužů. V České republice žije i vdaná dcera žalobce s manželem, v současné době i syn, který předtím žil v Z však odešel proto, že muž, o kterém žalobce hovořil, po návratu z vězení začal vyhrožovat i synovi žalobce a ten také ze strachu odešel do České republiky. V budoucnu chce žalobce žít tam, kde bude žít jeho dcera s manželem. Kdyby dcera s manželem v době, kdy žalobce odcházel z do ČR, žili v jiném státě než v ČR, požádal by žalobce o azyl ve státě, kde by se nacházeli. Do by se vrátit mohl, ale pouze v případě, že by muž, který mu vyhrožoval zabitím, se dostal znovu do vězení a mohl by tam pobývat pouze tu dobu, co by byl ve vězení.
58. Na dotaz soudu pak žalobce uvedl, že jeho manželka žije v a žalobce v ČR, o celé situaci ví, je srozuměna s tím, že kvůli vyhrožování zabitím uvedeným mužem, nemůžou žít společně. Dále uvedl, že na policii v bylo zbytečné se obracet o pomoc, protože tam policie nefunguje tak jako funguje v České republice. Kdyby se

na ni obrátil, řekli by mu, že se jeho problémem budou zabývat, ale až v momentě, kdy buďto zaplatí peníze nebo se něco stane.

59. Dále uvedl, že když odjížděl z do ČR, zbýval muži, který mu vyhrožoval, výkon trestu ještě po dobu jednoho nebo dvou měsíců, takže když žalobce odjížděl, byl uvedený muž ještě ve výkonu trestu. V loňském roce v srpnu nebo září tento muž vyhledal syna žalobce v zaměstnání v, tehdy tam syn naštěstí nebyl přítomen, ovšem bylo mu řečeno spolupracovníky, že ho tam někdo hledal. Poté syn už do práce nenastoupil a v říjnu nebo v listopadu 2019 pak přijel do České republiky. Syn byl totiž žalobcem varován, že by mu mohl také uvedený muž vyhrožovat.
60. Dále pak uvedl, že situaci společně s manželkou neřešili v odchodem do jiné části této země, protože by to bylo úplně zbytečné, v celé zemi je totiž situace stejná, panuje je tam bezpráví, velká korupce, mohli by je například prozradit noví sousedé apod. je malá země, není kam se schovat. Dále dodal ke své manželce, že ta muže, který žalobci vyhrožoval zabitím, nikdy neviděla. K budoucímu soužití s manželkou uvedl, že zatím to nejde udělat jinak, než žít odděleně. Pokud by měl již vyřízené doklady v České republice, mohl by manželku sem například pozvat na návštěvu.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

61. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
62. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
63. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 5. 12. 2018, následně uvedl informace v Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a dále pak v Pohovoru a v doplňujícím pohovoru sdělil skutečnosti, které ho vedly k udělení žádosti o mezinárodní ochranu v České republice.

64. Bylo prokázáno z těchto listinných důkazů, ale i ze skutečností, které žalobce uvedl v průběhu soudního řízení, že jediným důvodem, proč opustil a odjel do České republiky, kde požádal o mezinárodní ochranu, je ta skutečnost, že v po určitou dobu v zaměstnání udržoval milostný vztah se svou spolupracovnicí, jejíž manžel v té době pobýval ve výkonu trestu odnětí svobody, ten se však o známosti dozvěděl a přítelkyně žalobce mu sdělila, že mu vyhrožuje zabitím po návratu z výkonu trestu odnětí svobody. Tohoto se žalobce obával, neboť v existuje tzv. krevní msta, měl tedy silné obavy o svůj život, obával se, že by ho uvedený muž zabil a proto předtím, než mu skončil výkon trestu odnětí svobody, odjel do České republiky. V České republice v té době již pobývala jeho vdaná dcera s manželem, manželka s další dcerou a synem zůstala v Při pohovoru žalobce uváděl, že manželka v té době vůbec o známosti žalobce s jinou ženou nevěděla a ani o tom, že žalobci nějaký cizí muž vyhrožuje v důsledku známosti zabitím. Žalobce se obává do vrátit z toho důvodu, že má obavu, pokud není uvedený muž ve výkonu trestu, že ho vyhledá a že by ho zabil. Na policii, státní zastupitelství nebo soud se neobrátil, neboť toto viděl v jako zbytečné, v je velká korupce, aby mu policie mohla pomoci, musel by zaplatit určité finanční prostředky nebo by mu bylo řečeno, že mu pomohou, ale může se na ně obrátit až v momentě, kdy se něco stane. Vylučoval také přesídlení do jiné části, a to proto, že by tím nic nevyřešil, je malý, nikde by se neschoval a manžel jeho tehdejší přítelkyně by ho mohl najít i v jiné části země.
65. Soud na tomto místě musí uvést, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Nic takového žalobce ani netvrdil a soud má za to, že nebylo ani prokázáno, že by žalobce byl **pronásledován** z důvodů, které jsou uvedeny v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
66. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že byl ve své vlasti pronásledován na základě příslušnosti k určité sociální skupině osob ohrožených konflikty ze cti, rozhodně skutečnost, že žalobce se obává svého ohrožení tzv. krevní mstou ze strany muže jeho tehdejší přítelkyně, není pronásledování, tak jak má na mysli ust. § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině.
67. Takto nelze v žádném případě vykládat obavu žalobce ze strachu z ublížení na zdraví či zabití ze strany manžela jeho někdejší přítelkyně.
68. Takto to v žádném případě nemá na mysli ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud žalobce v době, kdy žil v a kdy se manžel jeho někdejší přítelkyně dozvěděl o vztahu mezi žalobcem a svou manželkou a měl žalobci dle někdejší přítelkyně vyhrožovat zabitím, měl se obrátit na příslušné bezpečnostní složky v, aby sjednaly nápravu. Žalobce, jak sám uvedl, se však na žádný bezpečnostní orgán v zemi neobrátil, tvrdil, že to měl za zcela zbytečné, neboť v panuje značná

korupce, musel by tedy za takovouto žádost o pomoc zaplatit anebo by mu policie řekla, že musí předložit nějaké důkazy o tom, co tvrdí, případně, že mu pomůže, až se něco stane, soud uvádí, že žalobce se o pomoc v tomto případě ani na žádný státní orgán neobrátil.

69. Tvrzení žalobce o tom, že byl nucen odejít z a požádat v ČR o azyl a že se bojí návratu zpět do této země z uvedených důvodů, se proto jeví jako účelové.
70. Žalobce totiž se ani nepokusil obrátit na žádný bezpečnostní orgán v zemi, pokud měl obavy o svůj život, resp. společně s manželkou řešit věc přestěhováním se z do jiné oblasti, když i o této možnosti žalobce hovořil jako o zcela zbytečné, neboť by se dle něho v nikde neukryl.
71. Žalobce se však ani nepokusil svou situaci, o níž hovořil, nějakým jiným způsobem než odchodem z řešit, když v průběhu azylového řízení uváděl, že jeho manželka vůbec neví o tom, že žalobce měl nějaký milostný vztah s jinou ženou a že v důsledku toho by mu hrozilo nějaké nebezpečí ze strany jejího manžela. V tomto směru tvrzení žalobce se jeví soudu jako naprosto nevěrohodné. Dle tvrzení žalobce jeho manželka neví, že měl žalobce v problém kvůli vyhrožování ze strany jiného muže, takže dle názoru soudu zřejmě vůbec neví, proč se žalobce rozhodl opustit a manželku s dcerou tam zanechat a přijel do ČR za další svou dcerou, která v České republice žije s manželem a žalobce chtěl vycestovat výhradně do země, kde jedna z jeho dcer s manželem žije.
72. Za této situace se tvrzení žalobce soudu jeví proto jako tvrzení účelové, když nyní v České republice již žije i syn žalobce. Soudu se jeví jako účelové tvrzení o tzv. krevní mstě a má za to, že vzhledem k tomu, že žalobce má v ještě jednu dospělou dceru, která tam žije s manželkou, a další zbývající dvě dospělé děti spolu s žalobcem jsou v České republice, že mu jde o legalizaci pobytu na území České republiky. Toto však žalobce musí řešit jiným způsobem než žádostí o mezinárodní ochranu. Zlegalizovat si pobyt na území České republiky může žalobce, i když jde o složitější postup, pouze podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
73. Soud dospěl k tomuto názoru s ohledem na skutečnosti, které uváděl samotný žalobce a které soud citoval, když zdůrazňuje, že podmínky ust. § 12 písm. a) ani b) žalobce v žádném případě nesplňuje, neboť zákon o azylu zde není pro jakoukoliv ochranu cizích státních příslušníků, kteří se rozhodnou svou vlast opustit a žít na území České republiky.
74. Žalobce tedy nesplnil podmínky ust. § 12 zákona o azylu, nesplňuje tedy podmínky osoby, které by měl být udělen na území ČR azyl nebo doplňková ochrana (ani azyl za účelem sloučení rodiny).

75. Žalobce nesplňuje ani podmínky ust. § 14 zákona o azylu (humanitární azyl), neboť žalobce nepřichází ze žádné země postižené lidskou či přírodní katastrofou, jedná se o muže v produktivním věku, který je schopen sám o sebe se postarat, muže, který nemá žádné zdravotní problémy, natož zdravotní problémy závažného charakteru, které by nebyly léčitelné, nebo byly stěží léčitelné v
76. Žalobce nesplňuje ani podmínky ust. § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu, neboť ze zpráv o politické a bezpečnostní situaci a nevyplývá, že by při návratu žalobce do po neúspěšném azylovém řízení v ČR, měl mít jakékoliv problémy z tohoto důvodu, že by mu hrozil jakýkoliv právní postih, zvláště za situace, když žalobce před opuštěním se politicky nijak neangažoval, se státními orgány v žádné problémy neměl a jeho jediným problémem je, že má obavu z vyhrožování ze strany soukromé osoby, z důvodu, o kterém hovořil.
77. Žalobci nehrozí ani žádné vážné ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, když žádný takovýto konflikt v není a případné vycestování žalobce zpět do není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce nemůže splňovat ani podmínky ust. § 14b zákona o azylu, neboť není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany na území České republiky.
78. Soud tedy shrnuje, že provedeným dokazováním bylo zjištěno, že žalobce nesplňuje žádnou z podmínek ust. §§ 12, 13, 14, 14a nebo 14b zákona o azylu, přičemž byl náležitě zjištěn skutkový stav věci, věc byla správně právně posouzena a v odůvodnění rozhodnutí se žalovaný řádně se všemi skutečnostmi, které žalobce uváděl v průběhu azylového řízení, vypořádal, přičemž se řádně vypořádal i s bezpečnostní a politickou situací v
79. Jako nedůvodnou proto soud žalobu dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
80. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobci nebyly náklady řízení přiznány, neboť ve věci neměl úspěch a pokud jde o žalovaného, tomu náklady řízení přiznány nebyly proto, že kromě běžné úřední činnosti žalovanému žádné náklady nevznikly.
81. Žalobci byl ustanoven tlumočník z jazyka ruského, náleží mu tedy odměna ve výši 1.050 Kč, a to tlumočení z jazyka ruského do jazyka českého a opačně, a to za 3 hodiny (z toho jedna hodina studium soudního spisu za účelem přípravy na tlumočení dle § 17, pol. 1, vyhl. č. 37/1967 Sb.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. června 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně